

Председник
Томас С. Монсон

Ћути, престани

Једнога дана пре неколико година, пошто сам завршио све послове у канцеларији, обузео ме је јак осећај да треба да посетим старију удовицу која је била пацијент у старачком дому у Солт Лејк Ситију. Одмах сам отишао тамо.

Ушао сам у њену собу и видео да је празна. Питао сам једну службеницу за њу, а она ме је упутила у дневни боравак. Тамо сам нашао ту драгу удовицу у друштву њене сестре и једне пријатељице које су јој биле у посети. Провели смо време у пријатном разговору.

Док смо разговарали, један човек је пришао вратима како би узео лименку сока из аутомата. Погледао ме је и рекао: „Где, ти си Том Монсон.”

„Да,” одговорио сам. „А ти личиш на Хемингвеја.”

Потврдио је да је он Стивен Хемингвеј, син Алфреда Еугена Хемингвеја, који је служио као мој саветник када сам био бискуп пре много година и кога сам звао Џин. Стивен ми је рекао да је његов отац у истој згради и да је на самрти. Џин је дозивао моје име и породица је покушала да ступи у контакт са мном, међутим нису успели да нађу број мог телефона.

Сместа сам се извинио и отишао са Стивеном до собе мог бившег саветника где су била окупљена његова остала деца, без његове жене која је преминула неколико година раније. Чланови породице су мој сусрет са Стивеном у дневном боравку сматрали одговором Небеског Оца на њихову велику жељу да видим њиховог оца пре него што умре и одазовем се на његов позив. И ја сам имао тај осећај, јер

да Стивен није ушао у просторију баш тада, не бих уопште знао да је Џин у згради.

Дали смо му благослов. Дух мира је преовладао. Имали смо леп сусрет после ког сам отишао.

Идућег јутра сам примио телефонски позив којим ми је саопштено да је Џин Хемингвеј умро—само 20 минута после благослова ког смо му дали њего син и ја.

Тихо сам се помолио у знак захвалности Небеском Оцу за његово вођство које ме је подстакло да посетим старачки дом и одвело до мог драгог пријатеља Алфреда Еугена Хемингвеја.

Склон сам да мислим да су мисли Џина Хемингвеја то вече —док смо уживали у пламену Духа, понизно се молили и изговарали свештенички благослов—одзвањале речима химне „Учитељу, олуја бесни”:

*Осијани, о блајословени Оијкуишијељу!
Не осјављај ме више самођ,
Рагосно ћу најравиии блајословену луку
И одмориши се на блајсеној обали.*

Још увек волим ту химну и сведочим о утеси коју пружа:

*Било да море олујно бесни
Или демони или људи, или шииа друђо,
Никаква вода не може свладаиши брод у коме борави
Госјодар океана, земље и небеса.
Сви они ће радо јослушаиши вољу тивоју:
Ћуиши, иресјани.¹*

Кроз сузе и искушења, кроз страхове и патње, кроз бол и усамљеност због губитка вољених особа, провејава уверење да је живот вечан. Наш Господ и Спаситељ је живи сведок да је тако.² Његове речи у светим списима су довољне: „Утолите и познајте да сам ја Бог” (Псалми 46:10). Сведочим о тој истини.

НАПОМЕНЕ

1. “Master, the Tempest Is Raging,” *Hymns*, бр. 105.
2. Видети Richard L. Evans, “So Let Us Live to Live Forever,” *New Era*, јул 1971. год., стр. 18.

ПОУКА ИЗ ОВЕ ПОРУКЕ

Ова порука може утешити оне који су због смрти изгубили вољену особу или оне који се боре са неким искушењем. Поред поруке председника Монсона, можете прочитати један од следећих стихова, у зависности од потреба оних које поучавате: Јов 19:25–26; 1. Коринћанима 15:19–22; Мосија 24:13–15; Учење и завети 122:7–9. Ако сте подстакнути, можете посведочити о миру који вам је Спаситељ пружио у вашим искушењима.

МЛАДИ

Молим те излечи моје срце

Келси Ледокс

На годишњицу смрти мога брата, размишљала сам о времену које је протекло од његове смрти. Нисам се сећала само јаког бола него и благослова које ми је Бог дао.

Никада нисам разумела како људи могу да кажу да им смрт вољене особе може донети благослове. Никако нисам могла да разумем како могу осећати

радост и захвалност за нешто што ми је нанело толико бола. Међутим, једне ноћи ми се поглед на то потпуно променио.

У сред ноћи пробудио ме је најачи бол који сам икада осетила. Бол ме је гушила. Пала сам на колена и плакала у молитви Небеском Оцу. Целог живота сам учена о помирењу и чудесној исцељујућој моћи Исцуса Христа. Сада је моја вера била на проби. Да ли заиста верујем? Молила сам Оца на Небу да ми исцели срце. Бол је била превелика да бих сама могла да је савладам.

Тада ме је преплавио осећај мира, утехе и љубави. Осетила сам као да ме је Бог загрлио и заштитио од јаког бола који сам осећала. Још увек ми је недостајао мој брат, али сам била у стању да на све гледам другим очима. Толико тога се могло научити из тог искуства.

Знам да су Господња љубав и мир надхват. Само треба да их прихватимо.

ДЕЦА

Одлучите да будете мирни

Председник Монсон каже да када смо мирни и побожни, можемо осећати мир и примити јаче сведочанство о нашем Небеском Оцу. А Свети Дух нас може лакше подстаћи да пронађемо начине како да помогнемо другима.

Запишите или поразговарајте са својим родитељима о једном начину на који можете бити мирни. Затим ове седмице одвојите време да га испробате. После тога можете у свој дневник записати осећања и подстицаје које сте имали.

Вера, продица, помоћ

Активирање

Уз молићву и проучиће овај материјал и, ако је прикладно, илустрирајте о њему са сестрама које посећујете. Посилавајте питања која ће вам помоћи да ојачате ваше сестре и Потпорно друштво учините активним делом својевремене живота. За више информација посећите reliefsociety.lds.org.

Наш пророк, председник Томас С. Монсон, охрабрио нас је да „досегнемо оне којима је потребна наша помоћ и подигнемо их на вишу стазу и бољи пут. . . . То је Господње дело, а када смо на Господњем задатку, . . . имамо право на Господњу помоћ.”¹

Пре много година Ла Вене Кол и њена сарадница, кућна учитељица, посетиле су једну мање активну сестру. Покуцале су на врата и угледале младу мајку у баден мантилу. Изгледала је болесно, али су брзо схватиле да је њен проблем био алкохол. Кућне учитељице су сале и разговарале са овом младом мајком која је имала проблем.

Пошто су отишле, рекле су: „Она је Божје дете. Дужне смо да јој помогнемо.” Често су је посећивале. Сваки пут су могле да виде и осете промену на боље. Позвале су сестру да присуствује часу Потпорног друштва. Иако се опирала, на крају је редовно присуствовала. После охрабрења,

она, њен муж и ћерка почели су да долазе у Цркву. Муж је осетио Светог Духа. Рекао је: „Учинићу оно што бискуп предлаже.” Сада су активни чланови Цркве и запечаћени су у храму.²

Из Светих писама

3. Нефи 18:32; Учење и завети 84:106; 138:56

Из наше историје

Помагање онима који су застранили да се врате јеванђељу Исуса Христа одувек је био део бића светаца последњих дана и чланица Потпорног друштва. Председник Бригам Јанг (1801–1877) је рекао: „Имајмо самилости једни према другима”, . . . и нека они који виде воде следе док они сами не буду видели пут.”³

Елиза Р. Сноу, друга врховна председница Потпорног друштва, изразила је захвалност сестрама из Огдена у Јути, у САД-у, за њихов труд да се међусобно јачају. „Свесна сам да велики

део донација [у смислу служења] никада не доспе у [записничке] књиге,” рекла је. Али имајући у виду да се води небески записник о раду сестара док помажу онима чија су срца охладнела, рекла је: „Председник Џозеф Смит је рекао да је ово друштво успостављено за спасавање душа. . . . У другу књигу се записују ваша вера, ваша доброта, ваша добра дела и речи. . . . Ништа није узалудно.”⁴

НАПОМЕНЕ

1. Томас С. Монсон, „The Sacred Call of Service,” *Liahona*, мај 2005. год., стр. 55, 56.
2. Писмо врховном председништву Потпорног друштва од ћерке Ла Вене Кол.
3. Brigham Young, из *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. год.), стр. 107.
4. Елиза Р. Сноу, из *Daughters in My Kingdom*, стр. 83.

Шта ја могу да учиним?

1. Имам ли храбрости да позovem мање активну сестру да иде са мном на састанак Потпорног Друштва?
2. Да ли сестре над којима бдијем осећају да могу да ми постављају питања о јеванђељу?